

השישה שהלכו יחדיו

מתוך "הספר הצהוב"
אנדריו לאנג 1894

דניאל היה איש שידע כל מיני מלאכות וגם שירת בצבא בזמן המלחמה, נלחם יפה ובאומץ, וכשהמלחמה הסתיימה שוחרר. הוא יצא לדרך עם שלוש פרוטות של השכר הצבאי בכיס ואמר לעצמו "זה לא מספיק לי. אבל אם אמצא אנשים מתאימים שילכו אתי, אוכל לקבל מהמלך את כל אוצרות הממלכה."

הוא עבר ביער ושם ראה אדם שעוקר מהאדמה שישה עצים עם שורשיהם, כאילו היו רק עשבים יבשים. שאל את האיש "האם תרצה להצטרף אלי ולעשות חיל בדרך שלנו?"

והאיש אמר "ברצון, רק אביא את המקלות האלה הביתה לאמא שלי." והוא לקח את אחד העצים, סבב אותו סביב חמשת האחרים, שם את החבילה על כתפו והלך. וכשחזר אמר לדניאל "נלך! ביחד נוכל

לעבור את העולם הרחב!"

כאשר הם עברו כברת דרך ראו צייד שכרע על ברכיים וכיוון את הרובה שלו. ודניאל שאל אותו "צייד, למה אתה מכוון את הרובה?"

והצייד אמר "שני קילומטר מכאן יושב זבוב על ענף של עץ אלון. אני רוצה לפגוע לו בעינו הימנית." "עזוב, בוא אתנו. שלושתנו נוכל בקלות ללכת בעולם הרחב."

הצייד הסכים והלך אתם והם הגיעו לשבע טחנות רוח שכנפיהן הסתובבו במהירות למרות שלא נשפה רוח כלשהי ועלי העצים לא נעו בכלל. אמר דניאל "אינני מבין מה מסובב את הטחנות כשאין כאן כל רוח." הם הלכו הלאה וכשעברו שני קילומטר ראו אדם שישב על עץ, סתם אחד מנחירי אפו ונשף דרך הנחיר השני.

"הי, אתה! על מה אתה נושף?" שאלו אותו.

"שני קילומטר מכאן עומדות שבע טחנות רוח ואני נושף כדי לסובב אותן."

"אז בוא אתי" אמר דניאל "ארבעתנו נוכל לתור בקלות את העולם הרחב."

הנשפן בא אתם ואחרי זמן מה הם פגשו אדם שעמד על רגל אחת ואת השנייה הוריד והניח לידו. אמר דניאל "כך אתה נותן לרגלך האחת לנוח?" "אני רץ" ענה האיש "וכדי לא לרוץ מהר מדי הורדתי רגל אחת. אם ארוץ בשתי רגליים אהיה מהיר יותר מכל ציפור." "הו, בוא אתנו. חמשתנו נוכל ללכת בקלות דרך העולם הרחב." הרץ בא אתם ותוך זמן קצר הם ראו אדם שחבש כובע קטן לראשו אבל מכסה אוזן אחת. "לא יפה כך!" אמר לו דניאל "עם הכובע מכסה אוזן אחת אתה נראה כמו משוגע!" "אינני מעז לגלות את האוזן" ענה ההוא "כי אם אשים את הכובע ישר, יעשה כאן כל כך קר שהציפורים יקפאו במעוף ויפלו מתות על הארץ." "אז בוא אתנו" אמר דניאל "אנו שישה נוכל לתייר בנוחות בעולם הרחב." השישה הלכו והגיעו לעיר שבה הודיע המלך כי מי שיצליח לרוץ מהר יותר מהנסיכה, הבת שלו, יקבל אותה לאישה. אבל אם יפסיד במרוץ, ישלם בראשו. כשדניאל שמע זאת פנה למלך ואמר שהא מוכן

להתחרות אבל במקומו ירוץ החבר שלו. והמלך ענה "אני מסכים, אבל אז שניכם תשלמו בחייכם אם תפסידו." כך הוסכם ואז לרץ המהיר חיברו את רגלו השנייה ואמרו לו "תשתדל לנצח!" הוסכם שהמתחרים צריכים להביא קנקן מים מהמעין מרוחק מאוד, ומי שיביא ראשון הוא יהי המנצח. אז הרץ לקח קנקן ובת המלך קנקן שני והם התחילו לרוץ באותו הזמן. אבל כשבת המלך רצה רק קצת מהדרך אף אחד לא יכול היה לראות את המתחרה השני ורק נראה כאילו רוח עברה לפני כולם. תוך רגע הרץ המהיר הגיע למעין, מילא את הקנקן והתחיל לחזור. אך בדרך נעשה עייף, הניח את הקנקן שלו, נשכב לנוח ותוך רגע נרדם חזק, אך לשם נוחות שם קודם תחת ראשו גולגולת סוס שהייתה מונחת שם. בת המלך רצה מהר מאוד, כפי שאדם רגיל יכול לרוץ. בזמן שהרץ המהיר ישן היא הגיעה למעין, מילאה את הקנקן שלה והתחילה לחזור. כשראתה בדרך את הרץ המהיר ישן שמחה מאוד ואמרה "המתחרה שלי נתון עכשיו בידיי". היא רוקנה את המים מהקנקן שלו והמשיכה לרוץ.

הכל היה אבוד לולא הצייד, שעמד על מגדל גבוה וראה את הנעשה בעיניו החדות. "אה" אמר "לא ניתן

לבת המלך לנצח" והוא טען את הרובה, כיוון וירה כל כך מדויק שהכדור הוציא את גולגולת הסוס מתחת ראשו של הרץ הישן. הרץ התעורר, ראה שהקנקן שלו ריק, רץ מהר שוב אל המעיין, מילא מים וחזר לעיר לפחות עשר דקות לפני שבת המלך הגיעה לשם.

"זה היה רק אימון קל לרגליים שלי" אמר.

המלך כעס וכעסה גם בת המלך, כי לא רצתה להיות אשתו של חייל משוחרר פשוט. והם התייעצו איך יוכלו לגבור ולהשמיד אותו ואת חבריו.

"מצאתי פתרון" אמר המלך "אל תפחדי כי הם כבר לא יחזרו לביתם. והוא אמר להם "עכשיו אתם תוכלו לנוח, לשבת לאכול, שתות ולשמוח" והוא הוביל אותם לחדר שבו הרצפה הייתה עשויה מברזל וכך גם חלונות ודלתות. הוא הושיב אותם ליד שולחן מלא אוכל טוב ומשקאות מובחרים, נעל את הדלתות והחלונות וציווה לטבח להדליק אש תחת רצפת הברזל וללבות אותה עד שהברזל יהי אדום. הטבח עשה כך והשישה שישבו לשולחן ואכלו הרגישו שנעשה להם חם מאוד. תחילה חשבו שזה האוכל והמשקה שמחממים אותם, אבל כשהחום נעשה בלתי נסבל ורצו לצאת מהחדר, מצאו את הדלתות נעולות והבינו שהמלך רוצה לחנוק אותם.

"אבל הוא לא יצליח" קרא בעל הכובע הקטן "אעשה כאן קר עד שהאש תכבה!" והוא יישר את כובעו וגילה את אוזנו. מיד נעשה כל כך קר בחדר שכל האוכל קפא. כאשר עברו שעתיים המלך חשב שכל השישה כבר מתים מהחום, פתח את הדלת וניכנס בעצמו

לחדר. אלא שאז פגש את השישה חיים ובריאיים, מתלוננים על האוכל הקפוא שהגיש להם. המלך כעס על הטבח, נזף בו ושאל מדוע לא הדליק אש כפי שנאמר לו. אך הטבח אמר "הרי עשיתי כפי שציווית. תראה בעצמך" והראה למלך את האש הבוערת תחת הרצפה.

המלך הבין אז שלא יוכל בדרך זו לגרום לשישה כל נזק והתחיל לתכנן שוב איך להתפטר מהאורחים הלא-קרואים.

הוא קרא לדניאל ואמר "האם תוותר על בתי אם אתן לך זהב בתמורה?"

"הו, כן, הוד מלכותו" ענה ההוא "תן לי כמה שאחד מהחברים שלי יוכל לשאת בשק על גבו ואני אוותר על בתך."

המלך שמח והאיש אמר "אבוא לקחת את הזהב תוך שבועיים."

במשך שבועיים כל חייטי העיר תפרו ביחד שק ענקי. וכשהשק היה מוכן דניאל פנה לאיש החזק, זה שעקר ביער את ששת העצים עם שורשיהם, נתן לו את השק הגדול ושלח אותו אל המלך.

המלך הופתע ואמר "איזה איש חזק זה, שסוחר על

גבו כמות כזו של בד!" הוא פחד מאוד כי חשב "בשק זה הוא יוכל לקחת כמות גדולה מאוד של זהב שלי." אזי הביאו בתחילה טונה זהב. שישה עשר איש היו צריכים לשאת אותה, והאיש החזק הרים אותה ביד אחת ושם בשק באומרו "למה הבאתם כל כך מעט? זה בקושי מכסה את תחתית השק!"

המלך שלח עוד אנשים שיביאו זהב מאוצרותיו והאיש החזק שם הכל לתוך השק אבל השק היה רק מלא למחצה. "תביאו יותר!" קרא "הפירורים האלה לא ימלאו את השק שלי."

ואז הביאו מכל פינות הממלכה שבעת אלפים קרונות של זהב, משוכים בזוגות שוורים, והאיש החזק שם אותם לתוך השק יחד עם השוורים והכל.

"אני לא אהיה בדרך" אמר "אקח מה שתביאו, רק תמלאו את השק."

וכשהביאו הכל שעוד היה וזה עדיין לא הספיק, אמר "נגמור עם זה. יותר קל לקשור את פי השק כשהוא לא מלא" והוא סגר את השק, שם אותו על הכתפיים וחזר לחבריו.

המלך התרגז מאוד כשראה איך אדם אחד לוקח את רכושה של כל הארץ. הוא קרא לחיל הפרשים ואמר

להם לרדוף אחרי השישה ולאסור את האיש החזק עם השק שלו. שני גדודי פרשים השיגו את השישה וקראו להם "אתם אסורים. תניחו את השק כי אחרת נהרוג אתכם!"

"מה אמרתם?" שאל האיש הנשפן "אנו אסורים? אבל קודם אתם תרקדו באוויר!" והוא עצם נחיר אחד ונשף בשני עד ששני הגדודים של הפרשים נפרדו זה מזה והועפו גבוה לשמיים מעל ההרים, זה לכוון אחד וזה לכוון שני.

רק רב-סמל אחד ביקש רחמים ואמר שהוא חייל ותיק ונפצע בקרבות וכל זה לא מגיע לו. הנשפן נתן לו לרדת לארץ בלי שנפגע ואמר לו "לך למלך ואמור לו שאם ישלח עוד פרשים אעיף גם אותם לאוויר." כשהמלך קיבל את המסר אמר "ניתן לבחורים האלה ללכת. הם מכושפים."

והשישה הביאו את כל האוצר הביתה, חילקו ביניהם וחיו בנחת עד סוף ימיהם.